

Bogdan A. Ghibu

REVERSUL MEDALIEI

Ecou Transilvan

2016

CUPRINS

Capitolul 1	5
Capitolul 2	47
Capitolul 3	88
Capitolul 4	100
Capitolul 5	142
Capitolul 6	197
Capitolul 7	265
Capitolul 8	293
Capitolul 9	328
Capitolul 10	354
Capitolul 11	381
Capitolul 12	394
Capitolul 13	435
Capitolul 14	465
Capitolul 15	518
Capitolul 16	585
Capitolul 17	618
Capitolul 18	659
Capitolul 19	716
Capitolul 20	744

CAPITOLUL 1

Un iunie torid își varsă căldura sub formă de raze de soare mieroase, care te cuprind, te învăluie, te înfășoară într-un cearșaf galben, diafan, iar în final îți fac cadou o insolație de mai mare dragul. Asta numai dacă n-ai avut inspirația să îți dotezi dovleacul preventiv cu un acoperiș. Noroc cu străduțele întunecate din orașul vechi, locuri în care soarele nu poate ajunge fără să cotească în unghi drept, dar unde, în caz că te asediază turcii, e destul de convenabil să te aperi. Turlele bisericilor, atât de cunoscute când e vorba de imaginea Sibiului, domină căsuțele cu balcoane pline de flori viu colorate abia ieșite dintr-o primăvară friguroasă. Sub cascadele de plante și-au găsit adăpost niște cerșetori jegoși, care nu au auzit de prazitism social la ultima ședință de partid. Ar trebui să le dai 20 de ani de săpat la sare numai după mutră, dar, în ciuda faptului că statul comunist face alergie când aude de drepturile omului, încă nu s-a inventat un paragraf de lege care să trateze aparențele. Toți zdrențăroșii ăștia sunt în căutarea unuia dispus să

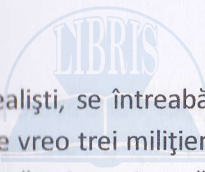
renunțe la mărunțișul din buzunare. Până și cei care se prefac orbi se uită pe sub ochelarii negri încercând să ghicească de unde o să le pice următoarea monedă. Unii dintre ei se învârt fără rost ricoșând dintr-un perete în altul, alții se mulțumesc să stea în praf și să cugete dacă n-ar fi mai bine să dea o spargere la Banca Națională. E clar că niciunul din ei nu e dispus să pună umărul la construcția socialismului în România.

Care socialism?

Păi știți și voi, acela cu secera și ciocanul de tip sovietic care îți dă în cap de câte ori încerci să te scuturi de purecii revoluției proletare.

Nu departe de locul unde cerșetorii țin adunarea generală a acționarilor, se află piața Cibinului. Acolo e lume multă, ca la pomană, fiind zi de târg. Zeci de oameni, chiulind plenar de la locul de muncă, s-au repezit dis-de-dimineață să își umple sacoșele. Speră, probabil, că muribunda agricultură socialistă, cea care își târăște tractoarele ruginite pe tarlalele părăginite ale C.A.P.-urilor, s-a schimbat peste noapte într-una performantă. Din păcate pentru toți, zeița responsabilă cu cornul abundenței nu s-a împiedicat vărsându-l exact peste România, așa că ziua nu se deosebește cu nimic de celelalte dinainte. E plată ca o lipie arăbească și lipsită de imaginație ca o cârțiță. Atât și nimic mai mult.

În timp ce cumpărătorii se mișcă apatici printre tarabe, liniștea relativă e întreruptă de niște urlete rivalizând cu sirenele din timpul ultimului război mondial. Cei mai în vârstă se uită imediat spre cer în căutarea unor avioane care au de gând să facă urbea praf, ceilalți, mai

realiști, se întrebă care e cauza. Înghesuită într-un colț de vreo trei milițieni asudați, cu uniformele pleznite pe la cusături, o țigancă scoate niște țipete pe care le-ar fi invidiat și Vasile Roaită. Înjurând ca la... ușa cortului, femeia se zbate dezinvolt, reușind, nu se știe cum, să-i aplice unuia din caralii un uppercut care-i transformă frizura în „creastă de cocoș” și-i mută falca stângă în dreapta. Surprins de tratament, polițaiul se răstoarnă cu roatele în sus într-o splendidă imagine de French Can Can, după care încearcă să se ridice fără să reușească. E mult prea gras pentru a se pune pe picioare singur. Fiindcă colegii lui sunt ocupați să nu se încurce în fustele infractoarei, n-au timp de acte caritabile, așa că rubicondul trebuie să se descurce cum poate. Dacă l-ar studia cineva cum se așază în patru labe și încearcă să mute un fund supradimensionat într-o poziție verticală, atunci acel observator ar avea ce povesti nepoților. Tipul seamănă leit cu un porc mistreț care caută trufe.

Mașina albastru cu alb, juma-juma, dispare într-un nor de fum albăstrui ducând cu ea milițienii împreună cu prada lor. Spre fericirea zarzavagiilor care încep imediat să sfideze pe față mercurialul, nimeni nu-i mai deranjează, așa că prețurile o iau razna spre înălțimi. Astfel, cumpărătorii prea lenți ca să profite de o șansă cu care nu se vor mai întâlni curând, rămân cu buzele umflate în timp ce câțiva fericiți pleacă acasă cu plasele burdușite.

Mergând pe scările tocite de secolele care au trecut peste ele, mă deplasez rapid, dar precaut, spre sediul

cooperativei. De ce am nevoie de atenție? Păi trebuie să fiu cu ochii-n patru să nu îmi cadă în cap o cărămidă medievală. Fiindcă zidurile de culoare roșiatică nu au mai fost renovate de pe vremea Mariei Tereza, acum stau să cadă proptite cu tot felul de bârne. Unele din ele sunt atât de îndoite, că par niște semne de întrebare. Altele și-au păstrat poziția verticală, pentru că au și ele mândria lor. Nu mă întreb de ce nu se repară nimic, pentru că întrebările stupide nu-mi stau în caracter. Ca să se pună totul la loc ar fi nevoie de ceva bunăvoință, dar orașul nu se bucură de prea multă trecere la cei din București.

Uitându-mă în sus cu un ochi și în jos cu celălalt, înaintez apropiindu-mă de ieșirea spre piață. La modul cum privesc în două părți de-odată seamăn, precis, cu un cocostârc miop care se calcă singur pe bătăături. Un lucru mă bucură totuși. Foarte grijulie cu integritatea fizică a cetățenilor urbei, primăria a expus niște semne de exclamare care înseamnă "pericol". Afișele au cam aceeași utilitate ca semnele de circulație care îți semnaleză că vor cădea stânci în zonele montane. Nimeni nu și-a pus însă întrebarea: ce naiba poți face dacă ai ghinionul să treci pe acolo tocmai când un bolovan de zece tone a decis să te facă piftie?

A, dar am uitat să mă prezint, lucru pentru care îmi cer scuze. Numele meu e Dan Stoica, am așa, la o sumară apreciere, cam 1.85 m în zilele fără soț și 1.86 m în cele cu soț, iar ca greutate, depinde dacă am mâncat ceva sau nu atunci când mă cântăresc. Sunt blond, cu ochii de un albastru cenușiu, ca urmare a unei escale făcută de Carol Gustav al Suediei, cu armata lui cu tot, în zona Sibiului

acum câteva sute de ani. Plictisiți de iarna lungă, soldații s-au împrietenit cu localnicele și de aici, vă imaginați ce s-a întâmplat. Au apărut unii ca mine. Nu sunt însurat, dar am în schimb o droaie de prieteni și prietene cu care îmi petrec timpul liber, plus o familie foarte apropiată care își bagă nasul în treburile mele frecvent. Trebuie să mai adaug că sunt campion național la tir și că am șanse mari să ajung la următoarea olimpiadă, dacă nu cumva cineva decide că n-am ce căuta acolo fiindcă nu corespund politic. Pe tărâm profesional, sunt inginer șef, în ciuda vârstei de 27 de ani, la secția de proiectare de la Tehnica Nouă.

N-o să vă mai spun decât de ce mă duc la sediul cooperativei și termin cu informațiile care v-ar putea interesa sau nu. Am o ședință. Acesta e motivul pentru care îmi pun viața în pericol, pentru o amărăță de întrunire unde o să fiu în mod cert criticat, fiindcă intelectualii ca mine au nevoie de un perdan zilnic ca să nu-și piardă concentrarea. Cum, din nefericire, colectivul de proiectare pe care îl conduc e format din oameni cu școală, lupta de clasă și-a găsit în întreprindere un teren absolut minunat de desfășurare, din acela care l-ar fi putut duce pe Karl Marx la extaz. Cum zicea tâmpitul de Bulă când a fost întrebat ce e lupta asta, iar el a răspuns candid: "lupta de clasă e lupta celor cu clase puține împotriva celor cu clase multe". Nimic mai adevărat.

Câtă vreme v-am ținut de vorbă cu fleacuri, am trecut de zona cu pericol de avalanșe, am cotit pe lângă cârciuma numită sugestiv "Butoiul de aur", m-am ferit la timp de un individ care a găsit timp să se trotileze la 10

dimineața, m-am frecat ușor de altul care mirosea ca un coș de gunoi abandonat de părinți și, uite așa, am ajuns la podul care traversează Cibinul. De aici până la sediu nu e decât un pas.

Clădirea are 4 etaje cu birouri, iar la parter, sculăria și vreo două unități de produs nimicuri. Nu arată rău dacă e să ignori faptul că arhitectul a fost în pană de inspirație când a proiectat-o, copiind la indigo alte sute de clădiri identice, tipic socialiste. Poarta de la intrare o păzește un tip arogant, mai aproape de pensie decât de grădiniță, care sugerează cu poftă dintr-o țigară fără filtru. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată fără un chiștoc în gură. De aceea trebuie să am dubii că fiecare țigară îți scurtează viața cu 10 minute. Dacă ar fi fost adevărată presupunerea, ar fi însemnat că portarul a fost programat să trăiască vreo cinci sute de ani, pentru că încă mai respiră. Stă acolo, în ghereta învăluită într-un nor de fum, așteptând ziua de salariu. E și asta un mod de a-ți petrece viața. Disprețuind cu nonșalanță tot ce trece prin fața ta în timp ce aprinzi chibrite.

Salut afumătoarea ambulantă din mers, pregătit să scoti legitimația dacă îl apucă vreun exces de vigilență revoluționară. Mă cunoaște bine însă, n-are nevoie de documente ca să știe ce hram port. În plus, efortul de a întinde mâna după legitimație îl depășește fiindcă se găsește exact într-un proces de visare efervescent. Se imaginează pe o plajă din Caraibe, înconjurat de tinere mulatre care-i răsucesc havane în mijlocul unei plantații de tutun ce se întinde până la orizont.

Îl las cu trăirile lui interioare pe portar ca să deschid ușa, pregătindu-mă să fac alpinism spre sala de ședințe. Înainte mă uit cu jale, așa cum fac de fiecare dată, spre etajele superioare unde trebuie să ajung. Care o fi fost deșteptul care a pus birourile în cer? Sigur unul cu capul în... nori.

Atac primul șir de trepte. Pereții de care mă frec n-au mai văzut zugrăveala cam de pe vremea vizigoților. Sunt cenușii, împestrițați de niște pete deschise la culoare care acoperă inscripții și imagini deșucheate, lăsate în pauzele de tras sufletul de niște obsedați sexual, sictiriți că trebuie să urce atâtea etaje. Fie și numai pentru asta și tot trebuia ca birourile să fie plasate mai jos. Ce zic oare delegații de galerie pornografică expusă într-o instituție oficială? Nu e însă altă cale să ajungi la birouri, toți sunt forțați să urce pe scări, de aceea panoplia de imagini porcoase n-are cum să le scape. De ce nimeni nu se ostenește să le șteargă? Pentru că ar apărea din nou a doua zi, ca prin miracol.

Anticamera președintelui e păzită de Rodica, o brunetă plinuță cu o mutră atât de veselă, că ar da frisoane unui bolșevic habotnic. Datorită ei am descoperit că lumea nu trebuie luată prea tare în serios și că există o mulțime de posibilități să uiți de faptul că lucrezi pentru o cooperativă nenorocită. Ea mă avertizează când trebuie să mă ascund de furtuni și când pot să revin pe planetă, după ce taifunul a trecut. Dacă minimalizați chestia asta înseamnă că nu ați avut niciodată șefi constipați, trași la răspundere de alți șefi la fel de constipați, care la rândul lor...